Ч. 43. Середа 10 марта (25 лютого) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоşенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Ситуация парляментарна. — Противдержавна демонстрация в Атенах. — Із Сполучених Держав.*

Комісия парляментарна Кола польского відбула вчера засїданє, на котре прибув також новий міністер др. Дулемба. Обговорювано краєві жаданя і проґраму праці нової сесиї. Засїданє повного Кола відбуде ся нинї вечером.

Korresp. Centrum доносить, що заява правительства, котру бар. Бінерт зложить на першім засїданю палати, буде заключати рішуче жаданє підвисшеня контингенту рекрутів. Бар. Бінерт заявить, що правительство не думає уступити перед яким небудь протестом, лише поступить строго після права. Справу виданя державних бонів представить др. Білїньский. Заграничному положеню присьвятить бар. Бінерт кінцевий уступ своєї промови. В справі ческо-нїмецких язикових предложень заявить президент міністрів, що ті предложеня не суть послїдним словом, лише підставою до переговорів. — Социялїсти наміряють поставити на першім засїданю палати внесенє, взиваюче правительство, аби безпроволочно предложило радї державній справу виданя державних бонів. Социялїсти добачують в тім поступку правительства легковаженє парляменту і нарушенє законів.

Перед будинком грецкого парляменту в Атенах зібрали ся вчера великі товпи народу, протестуючі против полїтичного і економічного становища правительства. Промавляв син провідника опозициї в парляментї Раллїс. По скінченім зборах товпа облягла будинок парляменту і мимо промови президента палати не хотїла розійти ся. Один з демонстрантів кинув через вікно до салї засїдань ракету, в наслїдок чого настав серед послів переполох. На площи розпочала ся борба демонстрантів з полїциєю. Вибито вікна в парляментї камінями, а коли полїция стала напирати на товпу, роздали ся револьверові вистріли. Візвано войско, котре дало 5 сальв слїпими набоями. Коли президент парляменту знов появив ся на балконї і запитав, чого демонстранти хотять, відповіджено єму, що димісиї кабінету. В палатї розпочато сейчас дискусию над демонстрациєю, при чім опозиция осудила єї. Раллїс заявив, що єго син повинен бути потягнений до одвічальности, коли покаже ся, що дійстно зорґанїзував збори.

Дня 4. марта збуло ся велике сьвято у вашінґтоньскім „білім домі". Дотеперішний президент великої північно-американьскої републики, Т. Рузвельт, передав урядоване свому наслїдникови, В. Тефтови. Свого попередника ставить 35-ий перевиник президентури Сполучених держав поруч Вашинґтона і Лїнкольна. В тім осудї Тефта єсть однако богато пересади, бо Рузвельта годї поставити поруч тих обох людий, з котрих перший сотворив північно-американьску републику, а другий уратував єї перед руїною. Таких заслуг Рузвельт за собою очевидно не має, хоч нема сумнїву, що він був одним з найбільше популярних президентів Сполучених Держав. Уряд сей обняв він зовсім случайно дня 14. вересня 1901 р., коли анархістичний фанатик Чолґош убив Мек Кінлея, якого заступником був саме Рузвельт. З того часу пробув він на своїм становищи пів-осьма лїт, надїлюваний безмежним довірєм свого народу.

„Еру Рузвельта" характеризують двома цїхами: уміцненєм імперіялїзму та походом против визиску широких мас народних капіталїстами.

Незвичайно енерґічний та талановитий Рузвельт підняв на ново доктрину Монроя, виключуючи єсяке вмішуванє „чужих" до

---

25)

## Небезпечна тайна.

*З анґлїйского — Чарльса Ріда.*

(Дальше).

— Отже ви вдоволені з мене? — спитав Гоп.

— Ще більше як вдоволений — відповів Бартлї.

— Коли так, то я просив би вас за то о заплату.

— Та й ледви чи на дармо будете просити — сказав на то Бартлї.

— Приймїть же вже наперед мою подяку, а тепер послухайте: Марійка і Вальтер Кліфорд полюбили ся.

Бартлї зміркував зараз, куди стежка в горох.

— Розходить ся о щастє дитини, а то дає менї право мішати ся, право просити: будьте ласкаві для Марійки.

— Або хиба я недобрий для неї? Чи може який батько бути лїпший? Але розвага і обачність так само потрібні як доброта. Полковник Кліфорд міг би видїдичити свого сина.

В сїй хвили Марійка і Вальтер висунули ся трохи із своєї криївки і стали надслухувати, що їм тим лекше приходило, позаяк Гоп і Бартлї були обернені до них плечима. Отже они обоє зачули, як Гоп говорив до Бартлїя:

— Коби лиш ви самі перестали противити ся їх подружу — инші трудности далось би легко усунути. Щоби молоду женщину зробити щасливою, не треба оглядати ся на честилюбивість і захланність, они лиш для мужчини божищами. Женщина жадає любови. Колиб ви улюблену дитину по своїй смерти, значить ся, аж по яких трийцяти лїтах зробили хоч би й як богатою, але в самім цьвітї єї молодости зломили їй серце, то ви були би чоловіком твердого серця і без любови, а як би так було, то наша угода розбила би ся.

— Я твердого серця і не маю любови для Марійки? — відозвав ся Бартлї. — А котрий же батько був коли небудь лїпший і стараннїйший. Сентиментальна слабість не має з тим нїякого дїла... моя прихильність єсть лїпшого рода. Але коли я під взглядом підприємства можу вам чим служити...

— Пане Бартлї — перебив єму Гоп — не відступайте від головної річи. Мій інтерес в підприємстві не має нїякої звязи зі щастєм дорогої дитини. Але одно, о що я вже нераз питав, хотїв би я знати, а то: для кого задержує ся тота велика сума, що служить вашому підприємству за основний капітал і зробила з вас богача, а менї дала участь в зисках?

— То вже моя в тім річ—відповів Бартлї острим тоном. — Ви не дістали з тих гроший анї шелюґа, бо то, що я вам плачу, дістаєте за веденє мого підприємства. Коли вам на ваші кишенї за тяжко, то пішлїть то, що в них маєте, Ротшільдови.

По тїй малїй перепалцї встав Бартлї і вийшов, щоби не доводити до дальшої сварки. Та й Гоп пішов, насамперед до своєї канцеляриї, а відтак задними дверми до копальнї вугля, де мав якусь орудку.

Дорога стала знов вільна; обоє молодята вийшли із своєї криївки і зачали розмавляти о тім, що чули.

— Правду сказавши, люба Марійко, для мене то все якесь незрозуміле. Лиш що до гроший, то так як би мені сни ся і може буду міг відгадати, звідки то взяло ся.

— От і знов лиш гроші і ще раз гроші — відозвала ся Марійка. — Прошу тебе, лиши то на боці а поясни менї, що мають значити ті погляди Гопа що до мене. Пан Гоп то чоловік дуже розумний, він татів дорадник у всіх справах. Але мимо того всего він таки у тата служить; тато платить єму. — Як то може так бути, що він моїм щастєм більше журить ся як тато — та ще й признає ся?

— А хибаж ти не просила єго о посередництво?

— То правда, що просила — відповіла Марійка. — Але з того ще не виходить, щоби він мусїв грозити татови; щоби він казав єму: Як би ви були чоловіком твердого серця і без любови для Марійки, то наша угода розбила би ся.

Она на хвильку призадумала ся а відтак відозвала ся знов до Вальтера і спитала:

— Що то може бути за угода? Угода межи татом а якимсь другим чоловіком, котрий змушує першого обходити ся добре зі своєю донькою? Чи ти чув вже колись щось подібного?

справ Америки та беріг сю засаду з незвичайною печаливостию. Поволи Сполучені Держави стали роз'ємним судиєю в міжусобицях американьских републик, до яких Европа зовсїм не втикає ся. Панамериканьскі конґреси укріплюють ґрунт для доктрини Монроя а разом з тим передають Сполученим Державам ролю керманича і провідника північної і полудневої Америки. Пляни заграничної політики Рузвельта не вичерпали ся змаганями до занятя передового становища в Америцї — він зрозумів, що для американьского промислу треба нових теренів збуту — в Азиї. Із сего то пішли енерґічні заходи коло прокопуваня Панамского каналу, збільшене торговельної фльоти та запопадливе будоване воєнної фльоти для забезпеченя пановання Америки над Тихим Океаном. В тім змаганю стрінули ся Сполучені Держави з суперництвом Японії, яке мало не довело до оружної розправи. Поки що справу вичерпала демонстрацийна подорож американьскої фльоти по Тихім Океанї та договор з Японією доведений до кінця разом з уміцненєм впливів Сполучених Держав в Китаю.

Треба загалом сказати, що в заграничній політицї усьміхало ся Рузвельтови постійне поводжене, при чім треба згадати про єго ініциятиву до російско-японьского помиреня і скликаня другої мирової конференциї в Гаазї. Сполучені Держави стали за Рузвельта не тілько впорядковувати американьскі справи, але добули собі навіть компетенцию до полагоджуваня справ Европи. Менше поводженя мав Рузвельт в своїй внутрішній політицї, бо єго кампанія против трестів покінчила ся доволї незавидно. Она з одного боку захитала економічною рівновагою Сполучених Держав, а з другого показала ся недостаточною, бо процеси уряду против трестів зійшли прямо на фарсу, як се стало ся з процесом против компаниї нафтяної.

# Новинки.

**Львів, дня 9-го марта 1909.**

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір ґр. Юл. Коритовского на презеса а дра Ст. Ґльоґера, адвоката краєв. в Тернополи на заступника презеса Ради повітової в Тернополи.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Міністер скарбу іменував в галицкій прокураториї скарбу у Львові, ад'юнкта дра Ст. Марчака, секретарем. — П. Намістник переніс над'інжинірів: Льва Балтаровича з Бохнї до Ряшева; Йос. Гавлічка з Самбора до Львова, Мих. Моравецкого з Нов. Санча до Кракова; Макс. Кошлю з Перемишля до Самбора; Стан. Льорша із Станиславова до Львова;— інжинїрів: Зиґм. Ворошиньского з Ряшева до Бохнї, Стан. Букасевича з Сянока до Нов. Санча; Е. Броварского із Станиславова до Львова, Ант. Лянґера з Перемишля до Станиславова; Дим. Кашубиньского з Ярослава до Перемишля; Едв. Важного з Коломиї до Львова; — ад'юнктів будівництва: Стеф. Боґуша з Коломиї до Станиславова; Людв. Вержбовского з Нов. Санча до Перемишля, Лїб. Красуцкого з Низька до Дембіци.

— **Дирекция учительскої семинариї** в Самборі подає до відомости, що екстерністи і екстерністки, маючі намір сего року шкільного складати іспит зрілости в згаданім заведеню, повинні вносити свої подання, заосмотрені в приписані документи до дирекциї до кінця марта с. р.; пізнїйше внесені подання не будуть увзглядненї.

— **Полкова мова.** Міністерство війни видало лїсту ненїмецких мов, котрі на основі язикового знаня вояків стану презенцийного і перебуваючих на урльопі мають уважати ся за „мову полкову“ взглядно „дивізийну“ (т. зв. „реґіментсшпраху“). З тої лїсти показує ся, що „дивізийною мовою“ єсть: в 1 дивізиї кінної артилериї ческа і польска; в 10 дивізиї кінної артилериї польска і руска; в 11 дивізиї кінної артилериї польска і руска; в 2 дивізиї гавбіц ческа, польска і руска; в 3 дивізиї тяжких гавбіц ческа, польска і руска.

— **В львівскім „Соколї“** зачинає ся в середу дня 10 с. м. наука танців для членів товариства пань і панів. Два тижднї тревaє слїдуючий поділ годин: Понеділок від 5—7 женщини. Четвер від 6—7 женщини. Пятниця від 5—6 мущини. Субота від 4—5 женщини. По двох тиждняx зачинають ся години спільні для женщин і мущин іменно три години тижднево. Цїла наука тревaє два місяцї і обнимає слїдуючі танцї: Коломийка, валець (бостон, віденьский, стирийский), полька (француска, мазурка, угорка, кокетка), лянсіє, кадриль, мазур. Для уміючих вже гуляти пань і панів отвертий є курс на чардаш, козачок, аркан і гарнїйші коломийкові кроки. Зголошувати ся належить як найскорше о год. 7 вечером в „Соколї“ ул. Руска ч. 20. Вписувати ся можуть лише члени і зложити мають з гори 4 К за цїлу науку. Гроші ідуть на цїли „Сокола“. Хто не є членом „Сокола“ має вписати ся перше в єго члени. Членьска вкладка виносить в „Соколї“ місячно 1 К, вписове 1 К.

— **Репертуар руского театру в Самборі.** (Саля „Сокола“. Початок точно о $7\frac{1}{2}$ год. вечером).

В середу, дня 10 с. м. „Жидівка“, опера в 5 діях Галевія. Гостинний виступ М. Шляфенберґа.

В четвер, дня 11 с. м. „Надія“, драма в 4 діях Гаерманса.

В суботу, дня 13 с. м. „Продана наречена“, опера в 3 діях Ф. Сметани.

В недїлю, дня 14 с. м. „Чумаки“, комедия в 4 діях Карпенка Карого.

— **Нещаслива пригода на зелїзници.** Із Станиславова доносять: На лїнії Станиславів-Стрий стала ся дня 3 с. м. сумна пригода. На машинї поїзду, що виїздив зі Станисливова пукла рура, наслїдком чого банмайстра Галеского, машиніста Анвайлера і топника Седлецкого тяжко попарило. Помічник топника, Скочиньский, попарений страшно, скочив з машини і ударив головою об стовп. Що до Скочиньского стан єго єсть безнадійний і він мабуть вже помер. Три прочі суть більше або менше тяжко попарені. Першу поміч подали їм лїкарі др. Држевіцкий і Маєвский.

† **Помер:** Юліян Лаврів, народний учитель в Бабухові, рогатиньского повіта, упокоїв ся дня 4 с. м. в 42 р. житя.

— **Смерть в огни.** З Жидачева доносять: Сими днями в ночи вибух огонь в однїй із стаєн заведеня державних стаднин в Дроговижи, причім згорів і один вояк іменем Іван Борщ. Причина огню незвістна, єсть однак оправданий здогад, що Борщ сам в самоубийчім намірі підпалив будинок. Шкода в будинках знищена огнем виносить 1200 корон.

— **Дрібні вісти.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних отвирає з днем 15 марта 1909 в Коломиї в льокали книгарнї п. Мих. Жиборского в ринку бюро продажі білетів їзди зелїзницею: — Пан віцепрезидент краєв. Дирекциї скарбу, Станислав Прокопович виїхав на кілька днів в справах урядових до Відня. — У Львові єсть тепер 115 осіб

---

— Не можу того сказати.

— А може тобі хтось щось подібного розповідав?

— Ні, мушу признати ся, що я щось такого ще нїколи не чув.

— Але о грошех ти таки думав та нїби на що? — Але ся угода то якась велика тайна і я від тепер постановила собі єї викрити. Треба лиш трохи подумати.

І Марійка призадумала ся глубоко, очи прижмурила а лице єї прибрало вираз глубокого напруженя. По хвили відозвала ся:

— Пан Гоп видко в якімсь добрім намірі обманув мене. Він нїби удає, що служить а поправдї то він пан. Чому то так, не знаю; але менї щось так здає ся, що колиб прийшло до отвертої борби, то пан Гоп станув би по моїй а не по татовій сторонї.

— То була би дуже важна річ, колиб то правда була — сказав на то Вальтер.

— То і правда і важна річ — відозвала ся Марійка — лиш в тім біда, що ми мусимо крити ся.

— Я гадаю, що вже не довго будемо крити ся — сказав на то Вальтер та й зараз додав: Але що тепер зробимо, коли онтам іде мій тато?

— Я тобі скажу, що — відповіла Марійка. — Поговори з ним отверто і старай ся позискати єго для нас. Скажи єму, що Юлія вже за місяць віддасть ся за Персі Фіцроя, скажи, що п. Гоп переказав для адвоката а на конець скажи єму і то, що ти в мене вмавляв а іменно, що ти мене лїпше любиш як власне житє, та й додай, що я тебе так само люблю і що нїщо в сьвітї не годно нас розлучити.

— А як він таки упре ся і не дасть ся переконати, то що тодї?

— То тодї — відповіла Марійка — мусиш ти піти до мого тата а я поговорю з твоїм.

А подумавши ще хвильку, додала:

— Я тут лишу ся, аж твій тато побачить нас тут разом. Тодї він не буде зараз думати лиш о копальнях і процесах та инших дурницях, але буде мусів звернути свою увагу на нас.

Она так і зробила, як казала, та підождала, аж полковник Кліффорд увійшов на подвіре а відтак попращала ся з Вальтером. Вальтер здоймив капелюх і відклонив ся їй якраз в тій хвили, коли надійшов полковник.

### Глава пятнайцята.

### Тайна в небезпечности.

— Отже спідничка! — сказав полковник.

— Та й то, що до неї належить — відповів Вальтер лагідно. — А то иноді й рибаки носять спідницї, але чипців не убирають.

— А она хто? — спитав полковник троха гнївно.

— Ваша сестріниця, тату, а заразом і найкрасша дївчина в наших сторонах — відповів Вальтер.

— А чомуж моя сестріниця втикає, коли я приходжу? — спитав полковник хитро.

— Бо злі язики наговорили їй, що ви зовсїм на то не дивите ся, що она вам якась своячка.

Полковник замовк на хвильку а відтак відозвав ся:

— Здає ся, що ви досить часто видаєте ся.

— Що менї дуже приятно — відповів Вальтер відважно.

— Але не менї! — гримнув полковник. — Як ти гадаєш, що мусить дїяти ся в менї, коли виджу, що мій син одинак залицяє ся до доньки мого однїсенького ворога, до доньки чоловіка, котрий забрав менї мої ґрунти нїби на то, щоби на них господарити а тепер як та кертиця риє землю! Цїле село тепер повне пороху з вугля; улицї чорнї, вівцї чорнї, цьвіта чорнї, навіть твій ніс чорний. Коли не хочеш, щоби я тебе прокляв, то я закавую тобі крутити ся коло доньки того чоловічиска. Моя справдешна своячка то Юлія, богата спадкоємниця і найперша в повітї красавиця.

— Та й що з того?

— Як то, що з того? Щож ти гадаєш, коли взагалї щось гадаєш?

— Ось що я гадаю. Юлія за три недїлї віддає ся за Персі Фіцроя. Та й щож би з того вийшло, як би я тепер зачав старати ся о єї руку?

Полковник замовк знову, але хоч і видів, що то не придасть ся до нїчого, то все таки відозвав ся:

— Пусте тебе взяло ся — сказав він — тобі би на то не зважати а висадити єго із сїдла, то чоловічок не висший як на пять стіп.

— В тім то бачите, тату, і найбільша єго користь і тим він мене побиває, бо зі своїми пять стопами сягає Юлії якраз до серця.

Полковник засьміяв ся.

— Що правда ти не дурний — сказав він. — То вже твій другий хороший дотеп, в трох послїдних роках. Перший я вже забув, але то ще пригадую собі, що він менї сподобав ся був. Розумна з тебе голова та й хиба би ти не мій син, як би ти не позбув ся того малого чоловічка.

(Дальше буде).

недужих на шкарлатину. — П. Евгенії Кальварийскій вкрадено з помешканя при ул. Сикстускій ч. 23 брошку вартости 100 К. — Показує ся, що таки Курек, убийник Штофів, дістав ся в руки поліциї. Львівска поліция одержала повідомлене, що арештований в Мисловицях чоловік есть дійстно Андрій Курек, котрий свого часу втік був з криміналу у Віснїчу під Краковом. Розходить ся ще лиш о то, щоби сконстатувати, чи він дійстно той сам, що служив у Штофів. В тій цїли львівска поліция зарядила вислане до Мисловець тих осіб, котрі знали слугу Штофів. — В Бродах арештовано оногди якусь даму, що приїхала з Радивилова в Росиї, ходила по склепах і накрала цїлий маґазин річий, як блюзки, черевики і т. п. та ховала під ротунду. — Один з арештованих оногди в Кракові розбишаків, котрий доси уживав назвища Сьлензак, подав, що називає ся Фавстин Лацяк і що сидів в Петрокові $1^1/_2$ року в криміналї за крадїж. Поліция шукає ще пятого спільника, якогось Маєвского. — В Тернополи розійшла ся чутка, що в якімсь селї гусятиньского повіта якийсь селянин Юрко Мащталїр занедужавши на тиф, убив в горячці свого батька і зранив тяжко сестру, а в кілька годин опісля помер.

— **Крадїж грошевого листа.** Купець Андерман в Бродах одержав оногди повідомлене з Берлина, що під его адресою вислано рекомандований лист, в котрім було 4180 рублів. Лист той мав наспіти до Бродів дня 26 лютого с. р. а коли его ще дня 27 лютого не доручено Андерманови, той пішов до уряду почтового і спитав, чи там нема до него такого а такого листу. Коли єму сказали, що такий лист не наспів, він вдніс ся телеґрафічно до Берлина а звідтам відповіли єму, що лист той вислано згідно з попереднім повідомленем. Тимчасом якийсь молодий офіциянт почтовий звернув на себе увагу тим, що почав гуляти і сипати грішми. Коли єго арештовано, він казав, що одержав гроші від якогось свояка зі Львова, котрий називає ся Конрад Гільдебранд. Гроші ті були призначені на купно якоїсь реальности в Бродах а що до купна не прийшло, то він гроші відослав. Тимчасом львівска дирекция поліциї упрошена телеґрафічно, щоби переслухала того Конрада Гільдебранда, відповіла, що чоловіка того імени нема у Львові.

— **Посмертна згадка.** Дня 22-го лютого с. р. помер в Стецевій, снятиньского повіта, о. Кирило Гаморак, тамошний парох і бувший посол до сойму краєвого, в 74 ім роцї житя а 47-ім роцї сьвященьства. Про дїяльність сего сьвященика на Буковинї, пише крилошанин Іван Ших, руский парох у Відни, в „Історії церковної Униї на Буковинї“ (гл. „Нива“ р. 1907, ст. 485) ось що: „Від року 1861 до кінця 1874 був капеляном в Качиці Кирило Гаморак. Найбільшу заслугу для тамошного прихода поклав о. Гаморак іменно тим, що побудовав в Качиці муровану церкву, а в прилученім селї Глїт, богослужебну каплицю; ся его заслуга тим паче замітна, що ті храми Божі розпочав ставити о. Гаморак без ніякої конкуренциї, лиш з самої милостинї, яку з складок призбирав. Помочи при тім дїлі не мав ніякої, бо самий, де треба було, писав, материяли купував, їздив до правительства, просив, де міг і надзирав роботу. В своїй трудолюбивости провадив він парохіян взірцево, проповідав красно і лишив по собі красну память в Качиці. Єго любили свої, а поважали чужі, є він сьвящеником високо осьвіченим, щирим народолюбцем, чесного характеру і великої доброти серця. За сї заслуги відзначив его цїсар золотим хрестом заслуги“. — Покійник заслужив ся неменше около добра своїх парохіян в Стецевій. Там перевів він парцеляцию двірского обшару межи своїх громадян, заложив в селї читальню і шпихлїр, подбав о поставлене нової школи і помагав своїм парохіянам словом і дїлом, чим з'єднав собі любов і поважане в цїлій околиці.

— **Мантїйске банкротство.** Перед судом присяжних в Тернополи відбула ся сими днями карна розправа против Малки Поппер і єї двох синів, Абрамка літ 22 і Йоська літ 20, обжалованих о мантийство, котрими позбавили 45 людий около 25.000 корон. Коли чоловік Малки, котрий через двайцять літ вів склеп в Підволочисках, підупавши на силах, здав склеп на Малку і найстаршого сина, а відтак і помер, они оголосили зараз банкротство. Склеп перейшов відтак на фірму Малки. Опісля оголошували они ще кілька разів банкротства, а за кождий раз фірма переходила на щораз иншу дитину Попперової, а тоді новий шеф фірми заводив переговори з вірителями і діставав значні опусти. В той спосіб використували они вірителїв і робили їм шкоду. По переведеній розправі суд засудив Абрамка Поппера на 5 літ тяжкої вязницї, Йоська Поппера на 5 місяців, а Попперову увільнив.

— **Смерть від загоріня.** В Шупарцї, борщівского повіта, знайдено сими днями без житя тамошного селянина Івана Василюка і его жінку. Показало ся, що они померли від загоріня. Такою самою смертию померли і супруги Мушиньскі в Оришківцях коло Чорткова. Коли занепокоєні сусїди добули ся до хати, застали їх вже неживих а до того ще кіт в хатї обгриз трупови Мушиньскої лице і руку.

З Киева знов доносять про таку пригоду: В домі при ул. Скобелївскій ч. 19 стала ся карастрофа, котрої жертвою впало 6 селян із сусїдних сіл Гурівщини і Кисїлївки. Селяни ті прийшли були до Киева на заробок, именно вивозили сніг з міста. Не хотячи тратити часу, постановили не вертати домів лиш переночувати в місті. Отже умовили ся з якимсь Мартинюком, котрий відступив їх велику комнату. З вечера селяни затопили добре в печи а по вечери полягали спати, умовились перед тим зі сторожем, щоби збудив їх о 4 год. рано. Коли сторож о назначенім часї зачав стукати до дверий а нїхто не відзивав ся, занепокоєний наробив крику. Виломлено зараз двері і тоді показало ся, що в комнатї був страшенний чад а селяни лежали майже вже неживі. Зараз повиношено всїх на сьвіжий воздух і завізвано поготівлю ратункову, котра взяла ся нещасливих ратувати, але лиш одного з них, якогось Шиленка, удало ся привеси до житя а прочі шість заснули на віки. Шиленка відставлено до шпиталю.

# Телеґрами.

**Відень** 9 марта. Командант войсковий в Задарі, Мариян Варешанін, іменований командуючим ґенералом і шефом краєвого правительства в Босні і Герцеґовині.

**Будапешт** 9 марта. Урядова ґазета оголошує санкціоноване предложене о рекрутах.

**Атини** 9 марта. (Атин. Аґ. телеґр.) Донесене заграничних ґазет о демонстрациях опозициї перед грецким парляментом відносять ся до маловажної події, котра відбула ся з нагоди засїданя палати в послїдну середу. Кабінет як доси так і на дальше розпоряджає значною більшостию.

**Царске село** 9 марта. Цар приймив посла Далаї Лями, Чамбо Аґвам і трох его товаришів. Посол поздоровив царя в імени Далаї Лями і вручив єму модель трона Далаї Лями та божків і окази виробів тибетаньских.

**Константинополь** 9 марта. Великий везир предложив вчера палатї послів угоду з Австро-Угорщиною з обширним умотивованем, в котрім представляє хід справи від часу анексиї Босни і Герцеґовини.

**Париж** 9 марта. Австро-угорский амбасадор Кевенгілєр повідомив міністра Пішона урядово о заключеню австро турецкої угоди і вручив міністрови відпис протоколу.

**Петербург** 9 марта. На вчерашнім тайнім засїданю дума ухвалила 7,485.000 рублів на 2 роки на конечні потреби балтийскої фльоти.

**Тебріс** 9 марта. (П. А.). Вчера кавалерия Самах Хане заатакувала революціонїстів, котрі не могли досить скоро зібрати значнїйших сил і з тої причини мусїли уступити із 6 улиць передмістя Хомабад. Їздці, що пустились за ними в погоню, ограбили і підпалили кілька домів. Коли революціонїсти по цїлогодинній борбі одержали поміч, відперли кавалерию і взяли кількох вояків до неволї.

# Рух поїздів зелїзничих

**важний від 1 мая 1908 — після часу середнєевропейского.**

**ПРИМІТКА.** Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

## Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_6$ до $^{30}/_9$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

## Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, 2·3[illegible], 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, 2·33, 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^1/_7$ до $^{25}/_7$): 6·40

## ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

### До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

### Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рава рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недзведа. (Телефона ч. 327).